

Τρυφερότητα

Ο Λάκης έφυγε απ' το χωριό το '11, για τη μεγάλη πόλη του βορρά. Γουστάριζε πολύ το μοσχάκι το κοκκινιστό, την Καιτούλα τη Γαρμπή, και τα φουσκωτά τα μπράτσα. Είχε ένα ζευγάρι από δαύτα κι ο ίδιος, κι όταν οι ελιές κλιβάζανε, τις κοπανούσε με τη ραβδιστήρα και την ντέμπλα από τις έξι το χάραμα ακόμα, γιατί μέσα στην καρκαμπίλα του μεσημεριού, καλύτερα να εστηθείς στα τέσσερα παρά ελιές να μαζέψεις, που έλεγε κι ο πατέρας του. Αγνοώντας, φυσικά, πως κάτι τέτοιο δεν ήτο παρά ευσεβής πόθος του μονάκριβού του.

Κοπανούσε όλο το πουρνό τα κλαριά λοιπόν ο Λάκης, μετά μανίας, κι ύστερα το απόβραδο κοπανούσε στο ίδιο τέμπο το πουλί του, μπανίζοντας το Σάκη το Ρουβά στο χαζοκούτι να τον ρωτάει αν θέλει ή δεν θέλει, και να αφήνει κάτι παράσημα να!

στα σώβρακα που του 'παιρνε η μάνα του απ' τη λαϊκή. Να λεκιάζουν σαν στόκος στο βαμβακερό και να μην βγαίνουν ούτε στους εξήντα.

Εκείνος βέβαια πάντα ήθελε. Από τα πέντε του, που τον έβλεπε το Σάκη στο TIME. Τον γουστάριζε πολύ, και τον είχε γράψει και σε μια βιντεοκασέτα να τον παίζει –το Σάκη πάντα– ολημερίς κι ολονυχτίς και πάλι να μην τον εχορταίνει. Αλλά η δόλια η μάνα του έλεγε σ' όλους ότι ο γιος της γουστάριζε τη Γαρμπή, μιας και την άκουγε αδιαλείπτως την Καιτούλα – αγόρι με τις ευαισθησίες του έντονες γαρ. Τι κι αν την έβαζε στη χάση και στη φέξη στα κλιπς; Σε χρόνια άρνηση η κυρα-Λενιώ –ως είθισται στους γονείς των απεόφοβων, των Αχιλλέων απ' το Κάιρο– τ' ορμήνευε όπως τη βόλευε εκείνη το κέφι για το ντέφι, και διάλεγε να μη δει πως, σαν τη Γαρμπή, έτσι κι ο γιόκας της έψαχνε αυτό το απροσδιόριστο κάτι. Άλλα όνειρα έκαμε για το βλαστάρι της.

Ο Λάκης πρώτα κατέβασε το Grindr κι ύστερα το πόδι του απ' το ΚΤΕΛ, καταπώς του 'λεγε μια θεία του φιλόλογος –η μόνη σπουδαγμένη στην οικογένεια– πως πρώτα γράφτηκε στην ΚΝΕ κι έπειτα στη Φιλοσοφική. Έτσι λοιπόν κι ο Λάκης, τρεις και τέταρτο έφτασε με το υπεραστικό το λεωφορείο στο σταθμό, τρεις και μισή βρισκόταν, με τα παντελόνια κάτω, στις τουαλέτες του «Μακεδονία», με πρώτο πλάνο τις αρχές αραίωσης ενός νεαρού ευγενικής καταγωγής, θα 'λεγε κανείς, αν δεν τον έβλεπε γονατιστό στο λευκό το πλακάκι, το νωπό από το κάτουρο, με τις σκουρόχρωμες πατημασιές ολόγυρα.

Του πήρε μονάχα δυο λεπτά για να σουτάρει τα

φλόκια του στην καταπιόνα του συμπρωτευουσιάνου και ντράπηκε πολύ για το σύντομο του αδειάσματος. Πήγε μάλιστα να τραβηχτεί, αλλά ήταν Αύγουστος που οι μύγες είναι παχιές και οι ψωλές ακόμα παχύτερες από την καύλα, κι ο κοστούματος τον στράγγιξε όπως η μάνα του Λάκη το βετέξ, σα καθάριζε τον νεροχύτη απ' το πλύσιμο των πιάτων, και καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που δεν κατοουρούσε όρθια να μπορέσει να κάμει κείνο που γουστάρει κι όπως το γουστάρει σε τούτονα τον κόσμο. Γιατί η ελληνική επαρχία δεν έχει μάθει ακόμα τα νέα κι οι επαρχιώτισσες οι μάνες τον καθαρίζουν τον νεροχύτη αφότου πλύνουν τα πιάτα. Δεν είναι σαν τις καριερίστες τις πρωτευουσιάνες, που ούτε το σχαράκι δεν αδειάζουν στον σκουπιδοτενεκέ αν δεν περάσει τετράημερο, να 'ρθει η σαπουνάδα να ξεχειλίζει ανάμεσα στις φλούδες του καρότου και τα κοτσάνια της ντομάτας. Αχ και να 'ταν μια απ' αυτές κι η κυρα-Λενιώ, κι ας πλημμύριζε το χαμόσπιτό τους απ' τα βρομόνερα. Πουτάννα να γινόντουσαν όλα, θα 'χε αρχίδια να τα γράψει από κάτω τους. Τουλάχιστον την επαρηγορούσε κάπως που γέννησε παιδί κι όχι κορίτσι, κι είχε πηδήξει η κατάρα στα σίγουρα μια γενιά. Κάτι ήταν κι αυτό. Ίσως και πράμα σπουδαίο για τον μικρόκοσμο της κυρα-Λενιώ.

Ο Λάκης νοίκιασε ένα μονόχωρο, Ταντάλου κι Αφροδίτης γωνία. Μια ποντικότρυπα δηλαδή, που αν ήτανε τα χέρια του μια σπιθαμή πιο μακριά, ορκιζότανε πως θα 'φταναν απ' τη μια πλευρά του τοίχου ως και την απέναντι. Είχε μακριά χέρια ο Λάκης, σαν κουπιά ήτανε, κι άγρια απ' τις δουλειές στα χωράφια. Στις αρχές δεν ήξευρε πως να τα πιά-

σει τα σερνικά, κι ας τα 'καμε κέφι τρελό. Τα 'σερνε τα κουπιά του πάνω στα στήθια και στις πλάτες των τεχνών ωσάν να έτριβε το στόχο με γυαλόχαρτο, να γίνει ένα με τον τοίχο. Σε αυτά ήταν μαθημένος ο Λάκης. Ίσως αυτός να ήταν ο δικός του τρόπος για να γίνει και κείνος ένα μαζί τους. Άλλοι την έβρισκαν έτσι κι άλλοι όχι. Άλλοι του έκαμαν παρατήρηση πως θα τους ξεπετριάσει κι άλλοι βογκούσαν και γρούλιζαν μέσα στην καύλα τους, κι έπεφταν κι εκείνοι με τη σειρά τους να τον δαγκώνουν και να τον γδέρνουν λες κι επρόκειτο για κανέναν αγώνα βαρβαρότητας. Μα όσα σημάδια και μελανιές κι αν του αφήνανε εκείνοι που έκαμαν κέφι την τραχύτητα του Λάκη, εκείνος όλο σκεφτότανε τους άλλους. Αυτούς που τον επέπλητταν πως θα τους μακελέψει. Γιατί τον ένοιαζε πολύ τον Λάκη να τον τραβάει η ψυχούλα ολονών στην αρχή. Ήταν άραγε τα τόσα χρόνια που 'βραζε το αίμα του και τα 'χε ξοδέψει σόλο; Ήταν της ηλικίας; Της φύσης του της σερνικής; Ποιος ξέρει στ' αλήθεια! Μοναδική του έγνοια πάντως, τούτη ήτο γι' αυτόν: να είναι αρεστός και μέγας επιβήτορας σε όλους, κι ας έψαχνε στ' αληθινά τον έναν.

Γρήγορα όμως διεπίστωσε ότι οι άντρες, όπως και τα περισσότερα πράγματα στις μεγαλουπόλεις, είναι αναλώσιμοι. Κι όπως ακριβώς και με τα πακέτα των τηλεπικοινωνιών, έτσι και μ' αυτούς: υπάρχει πάντοτε μια καλύτερη προσφορά από αυτήν που ήδη έχεις. Ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν οι ίδιοι, για να κοιμούνται πιο ανήσυχοι τα βράδια. Κι αν το εμπέδωσε με τον άσχημο τον τρόπο στην αρχή, συνήθισε γρήγορα ο Λάκης. Έλεγε δε πως δεν τον εχालούσε κιόλας, σε λιγότερο από μήνα. Ύστερα από το πρώτο τρίμηνο, έμπαιναν κι έβγαι-

ναν στο φτωχικό του κάθε λογής σερνικά. Γιατί τον Λάκη τον έκαμαν κέφι μικροί και μεγάλοι, εχέμυθοι και κουτσομπόληδες, λαϊκοί κι αστοί.

Πολύ όμορφος δεν ήτανε, αλλά είχε μάλλον ο ίδιος αυτό το κάτι, που θα 'λεγε κι η αγαπημένη του η Καιτούλα, και σφάζονταν τα παλικάρια στην ποδιά του. Όχι ότι είναι κι ιδιαίτερα εκλεκτικοί οι καυλωμένοι οι άντρες όταν αναζητάνε το κερχό, αλλά ας πούμε ότι πληρούσε τις βασικές προϋποθέσεις ο Λάκης μας. Ας πούμε πως έβαζε τικ στα βασικά κουτάκια της βαθιά προβληματικής λίστας πολλών εξ αυτών: ήταν ψηλό παιδί, άγρια αρρενωπό και γραμμωμένο. Μα πάνω απ' όλα, ήταν αγροτόπαιδο ο Λάκης κι αυτό από μόνο του ήτο δημοφιλέστατη φαντασίωσις εις τας μεγάλας πόλεις, που η κοντινότερη επαφή που είχαν ποτέ με την αγροτική ζωή ήταν η Φάρμα, με τον Γρηγόρη Αρναούτγλου στις αρχές του δυο χιλιάδες.

Είχε κι ένα φοκλόρ αξάν ο έρμος, κι όταν άρχισε να κοινωνικοποιείται λίγο, καμιά φορά τον κοροϊδεύανε οι υπόλοιπες του σιναφιού, οι αστές οι αδερφές. Γλυκά βέβαια, γιατί τον αγαπούσανε τον Λάκη στις παρέες. Ήτανε ευχάριστο τυπάκι και χωρατατζής τρελός και τον έκαμαν στ' αλήθεια όλοι τους κέφι. Μονάχα τον πειράζανε πού και πού, έτσι για το καλαμπούρι, κι ύστερα του εδείχνανε πώς να πιάνει το 'να και πώς να λέει τ' άλλο σωστά, λες και γυρίζανε το My Fair Lady στην καλιαρντή βερσιόν. Κι ο Λάκης ρουφούσε σαν σφουγγάρι ό,τι τον εταίριζαν οι συμπρωτετουσιάνες, λες και θα 'δινε εξετάσεις στην ανώτερη ομοφυλοφιλική. Εκπαιδευότανε ταχύρρυθμα, από το πώς να καθαρίζεται σωστά και τι να τρώει, μέχρι το πώς, το αν και το πότε θα χορέψει στο μπαρ, αλλά, κυριότερα, με ποιον! Γιατί